

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: L. L., a. s., zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem, advokátem se sídlem v Praze 1, Národní 32, proti žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti L. v., a. s., zastoupené JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 8. 2001, sp. zn. 0 128551,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 11. 10. 2001 se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2000, sp. zn. O 128 551, jímž bylo vysloveno, že námitkám (společnosti L. v. a. s.) proti zápisu zveřejněného označení „V.“ do rejstříku ochranných známek se vyhovuje v celém rozsahu a přihláška ochranné známky č. 128 551 se zamítá.

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí jsou stížena procesně právními vadami spočívajícími v nedostatečných skutkových zjištěních a nesprávném zhodnocení provedených důkazů žalovaným, přičemž poukázal na § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 5 a § 47 odst. 3 správního řádu z r. 1967. V dané věci bylo klíčovou otázkou, zda ochranná známka namílatele je všeobecně známá. Za všeobecně známou ochrannou známku se dle čl. 6bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví a čl. 16 odst. 2 a 3 Dohody o obchodních aspektech práv duševního vlastnictví (TRIPS) se považuje taková, kterou většina spotřebitelské veřejnosti na daném území spojuje s určitým výrobcem, který ji užívá pro své výrobky nebo služby. Žalovaný se k prokázání všeobecné známosti spokojil pouze s fakturami za namítelovo zboží, plánem výroby a odbytu a smlouvou o generálním zastoupení. Na propagační materiály poukázal pouze v obecné rovině bez bližší specifikace. Takové důkazy nepostačují ke spolehlivému zjištění, zda označení „V.“ je všeobecně známé ve vztahu k výrobkům namílatele. K tomuto posouzení je nedostatečné zjištění, že namítatel minerální vodu vyráběl ve velkém množství, neboť pouhé velké množství prodáváných výrobků, navíc bez přesného určení objemu, samo o sobě k získání statusu všeobecné známosti nestačí. Podstatným by naopak mělo být, jakým způsobem bylo předmětné zboží propagováno a v jakém rozsahu (čl. 16 odst. 2 TRIPS). Z rozhodnutí žalovaného však taková zjištění nevyplývají. Vhodným důkazem v tomto ohledu by byl průzkum veřejného mínění. Z provedených důkazů nevyplývá, zda většina spotřebitelů skutečně vnímá označení „V.“ jako označení výrobků namílatele a zda je spojuje právě s tímto výrobcem.

Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je vadné i po stránce hmotněprávní. Žalovaný chybně interpretoval neurčitý právní pojem „všeobecně známá ochranná známka“ a nesprávně aplikoval tento pojem na daný skutkový stav, z čehož pak vyvodil nesprávné závěry. Známková ochrana je obecně založena na tzv. principu speciality, tzn. že se jí chrání určitý okruh zboží a služeb, a tato ochrana je prolamována jen ve zcela výjimečných případech. Ani všeobecně známá ochranná známka nepožívá automaticky ochranu pro jakékoliv druhy zboží a služeb. Z čl. 6bis odst. 1 Pařížské úmluvy vyplývá, že unijní země mají zakázat užívání, resp. odmítnout nebo zrušit zápis tzv. všeobecně známé známky, pokud je užívána pro stejné nebo podobné výrobky. Tato dohoda neprolamuje princip speciality. Prolamuje jej však Dohoda TRIPS, čl. 16 odst. 3, avšak pouze za přesně stanovených podmínek. Tomu odpovídá i § 25 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Ustanovení § 15 odst. 2 téhož zákona přiznává majiteli takové známky právo uplatnit subjektivní práva z ochranné známky bez ohledu na shodnost či podobnost výrobků a služeb, avšak pouze za předpokladu, že by užití uvedené známky na jiných výrobcích či službách ukazovalo na vztah mezi takto označenými výrobky či službami a majitelem všeobecně známé známky a pokud by zájmy majitele této známky byly takovým užíváním poškozeny. V kontextu těchto ustanovení je nutné vykládat i § 9 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách.

Žalovaný se proto měl zabývat otázkou, zda užívání ochranné známky „V.“ žalobcem by ukazovalo na vztah mezi žalobcovými službami a majitelem namítané ochranné známky a zároveň, zda by zájmy majitele namítané ochranné známky byly tímto užíváním poškozeny. Žalovaný však tuto otázku zcela opominul. Přihlašovatelem ochranné známky je společnost provozující lázeňské služby v lázních L., které jsou známé mj. léčivým pramenem V., tzn. že otázka vztahu mezi žalobcovými službami a osobou namítele je pro rozhodnutí podstatná. Spotřebitelé si označení „V.“ spojují mj. s lázněmi a lázeňskými službami. Předmětem podnikání namítele není poskytování lázeňské péče, takže spotřebitelé nebudou z užívání daného označení pro lázeňské služby a služby související usuzovat na vztah mezi těmito službami a majitelem namítané známky. Navíc je vyloučeno, aby zájmy majitele namítané ochranné známky byly poškozeny užíváním označení „V.“ pro žalobcem poskytované lázeňské služby v lázních L., neboť pokud je označení „V.“ známé i pro minerální vody, je to právě mj. pro jeho souvislost s lázněmi L.. Namítatel se při propagaci svých výrobků opírá o renomé lázní L. a známost tamního minerálního pramene V. a takto získaná rozlišovací způsobilost a dobrá pověst označení V. se přenáší na namítatelovy výrobky, a nikoli naopak.

Nelze připustit, jak se podává z praxe žalovaného, aby za všeobecně známou ochrannou známku byla považována každá ochranná známka, která byla po dobu zhruba pěti let ve velkém rozsahu užívána pro určitý druh výrobků. Těmto podmínkám by vyhovovalo nepřiměřeně velké množství ochranných známek. Žalovaný interpretoval pojem všeobecně známá ochranná známka příliš široce a nesprávně považoval za všeobecně známou ochrannou známku namítatelovu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že zákon o ochranných známkách definici všeobecné známosti neobsahuje, tudíž se jedná o rozhodování na základě správního uvážení. Soud má pouze přezkoumávat, zda skutkové okolnosti případu byly zjištěny v potřebném rozsahu a správným procesním postupem. Žalobce ve svých vyjádřeních nezpochybňuje všeobecnou známost ochranné známky „V.“, naopak ji sám tvrdí, a to je v rozporu s tím, na čem je založena jeho žaloba, tj. na tvrzení, že Úřad prohlásil její všeobecnou známost v rozporu se zákonem. Ochranná známka „V.“ je pro relevantní veřejnost v České republice všeobecně známá, neboť namítatel tuto skutečnost doložil doklady v takovém rozsahu, který odůvodňuje závěr o všeobecné známosti uvedené ochranné známky. Pokud jde o konkrétní argumentaci k této otázce, odkázal na správní rozhodnutí. V případě všeobecně známé ochranné známky není rozhodný seznam výrobků. V tomto konkrétním případě je zcela zjevné, že jakýkoli výrobek, který obsahuje pojem V., spotřebitel automaticky zařadí do oblasti přírodních léčivých minerálních vod, ať již je taková asociace důvodná či nikoliv.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že v případě pojmu všeobecně známá ochranná známka se nejedná o institut správního uvážení, nýbrž

o neurčitý právní pojem. Všeobecná známost navíc bývá posuzována podle několika kritérií, především prokázání rozsahu a doby užívání, propagace, známost u příslušné části veřejnosti, hodnota ochranné známky, rozsah a délka ochrany. V daném případě byly prokázány pouze rozsah a délka ochrany a doba užívání. Rozsah užívání a propagace nebyly prokázány dostatečným způsobem, k prokázání známosti v příslušné části veřejnosti a hodnoty ochranné známky nedošlo vůbec. Žalobce nezpochybňuje všeobecnou známost označení „V.“ jako takovou, ale poukazuje na nutnost posuzovat ji ve vztahu ke konkrétnímu uživateli, přičemž v dané věci existují oprávněné pochyby, zda je toto označení všeobecně známé pro namítatele. Většina veřejnosti nebude schopna určit výrobce příslušné minerální vody. O proslulost označení se zasloužily i lázně L. díky svým službám, namítatel se na ní pouze podílel. Žalobce toto označení užíval jako nezapsané. Namítatel přihlásil tuto ochrannou známku a žalobce neměl možnost dle tehdejší právní úpravy proti tomuto jednání zasáhnout.

Obchodní společnost L. v., a.s., jakožto osoba zúčastněná na řízení zaslala své vyjádření k žalobě a vyjádření žalovaného. Rozhodnutí žalovaného považuje za správné. Poukázala na historii minerální vody „V.“ a k rozhodnutí žalovaného uvedla, že žalovaný posoudil komplex dokumentů spolehlivě mapující obchodní aktivity zúčastněné osoby a komerční užívání označení „V.“ jí a jejími právními předchůdci již před podáním přihlášky předmětné obchodní známky. Žádná jiná ochranná známka nesoucí slovní prvek „V.“ neexistuje ani na území ČR, ani na území jiného členského státu Pařížské úmluvy. Zúčastněná osoba zaznamenala též podobný žalobcův pokus o přihlášení tohoto označení v roce 1996 (j.č. O-107996). Za doklad všeobecné známosti označení V. a jeho příznačnosti pro výrobky zúčastněné osoby může posloužit např. i skutečnost, že součástí databáze Národního institutu zdraví USA jsou články týkající se léčebných účinků minerální vody V. S výjimkou minerální vody a navazujících produktů se toto označení na tuzemském trhu neužívá pro žádné jiné výrobky služby. Z toho je evidentní zcela výjimečná distinktivita tohoto označení, která ve spojení s více než třísetletou léčebnou tradicí minerální vody jasně prokazuje všeobecnou známost a dobré jméno ochranné známky „V.“. Žalovaný zcela správně dospěl k závěru, že označení V. je označením všeobecně známým dle čl. 6bis Pařížské úmluvy a čl. 16 odst. 2 a 3 TRIPS. Je dále i nepochybné, že se jedná i o označení s dobrým jménem ve smyslu § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť je zcela zřejmé, že výrobky či služby, které by byly označovány názvem V. bez souhlasu zúčastněné osoby, by těžily z unikátní distinktivy namítané známky a více než třísetleté tradice této minerální vody. Žalobce sám všeobecnou známost a dobré jméno ochranné známky zúčastněné osoby nezpochybňuje. Polemiku žalobce ve vztahu k seznamů výrobků a služeb, pro něž se pokoušel označení V. přihlásit, proto považuje za irrelevantní. S odkazem na čl. 16 odst. 3 TRIPS totiž pro přiznání ochrany všeobecně známé ochranné známce stačí pouhá možnost asociace přihlašovaného označení s takovou všeobecně známou ochrannou známkou, a to i pro nepodobné výrobky a služby, než pro které je registrována, nebo pro které je všeobecně známa. U označení V. se

na území České republiky možnost asociace blíží prakticky jistotě. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu, který byl předložen žalovaným, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 18. 12. 1997 přijal Úřad průmyslového vlastnictví přihlášku žalobce (zn. O 128 551) k zápisu ochranné známky V. pro výrobky a služby tříd 32 (minerální vody včetně léčivých), 35 (poradenství v oboru ekonomickém v oblasti lázeňské péče), 36 (směnárenská činnost, pronájem nemovitostí ...), 37 (správa včetně údržby přírodních léčivých zdrojů vod ...), 39 (silniční motorová doprava osobní, taxislužba, služby cestovní kanceláře), 41 (pořádání kulturních produkcí ...), 42 (komplexní, příspěvková a ambulantní lázeňská péče ...), mezinárodního třídění výrobků a služeb. Přípisem ze dne 14. 10. 1998 Úřad žalobci oznámil výsledek věcného průzkumu, z něhož vyplynulo, že přihlášené označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek podle § 3 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., neboť byla registrována shodná ochranná známka „V.“ (reg. č. 193 385) s dřívějším právem přednosti, která byla zapsána pro jiného majitele pro shodné výrobky ve třídě 32. Žalobce dopisem ze dne 8. 12. 1998 reagoval tak, že oznámil, že se vzdává zápisu ochranné známky pro třídu 32 s tím, že má za to, že zápisná nezpůsobilost je odstraněna. Obchodní společnost L. v., a.s., jakožto namítatel, uplatnila námitky proti zápisu této známky (podání ze dne 22. 4. 1999). Konkrétně namítla, že se jedná o všeobecně známý a jedinečný název, přičemž všeobecnou známost a dlouhodobé užívání doložila přehledem o výrobě od roku 1993 – 1995, smlouvou o generálním zastoupení pro prodej V. v Rakousku, plány výroby, fakturami, propagačními materiály, vyobrazením etikety z roku 1992, objednávkou na dodávku 1,5 milionu ks lahví vody do Švýcarska atd. Žalobce dne 28. 6. 1999 na tyto námitky reagoval a mj. uvedl, že právní předchůdce namítatele i přihlašovatele dříve patřili do jedné hospodářské jednotky, přičemž jejich výrobky a služby byly označovány stejně – označovala se tak voda plněná do lahví a pitná kůra v lázeňském podniku se prováděla taktéž vodou V.. Po dokončení kolonády v letech 1947 – 1948 se pitná kůra poskytovala v objektu V., který je ve vlastnictví přihlašovatele dodnes a dodnes se v něm provádí pitná kůra. Správní orgán rozhodnutím ze dne 6. 4. 2000 vyhověl námitkám proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek v plném rozsahu a přihlášku ochranné známky č. 128551 zamítl. Dne 9. 7. 2001 byl zamítnut i rozklad žalobce.

Protože věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ust. § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší

správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2003, čj. 5 A 128/2001 - 36, byla žaloba odmítnuta s tím, že se jedná o tzv. soukromoprávní věc a soudem příslušným k rozhodnutí je obecný soud v rámci občanskoprávního řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno usnesením zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 34/2004 - 13, kterým byla současně vyslovena příslušnost soudu ve správním soudnictví vydat rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

(Všeobecně známá ochranná známka)

Článek 6bis odst. 1 Pařížské unijní úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, ve znění pozdějších revizí, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 64/1975 Sb. zní:

Unijní země se zavazují, buď z úřední povinnosti, jestliže to zákonodárství země dovoluje, nebo na žádost zájemce, že odmítnou nebo zruší zápis a zakáží užívání tovární nebo obchodní známky, která je reprodukcí, napodobením nebo překladem, jež je s to vyvolat záměnu se známkou, o které podle posudku příslušného úřadu země zápisu nebo užívání je tam všeobecně známo, že je již známkou osoby oprávněné požívat výhod této Úmluvy a užívanou pro stejné nebo podobné výrobky. Stejně je tomu, jestliže podstatná část známky je reprodukcí takové známky obecně známé, nebo napodobením, jež je s to způsobit záměnu s ní.

Článek 16, označený Udělení práv, Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (tzv. TRIPS), publikované ve Sbírce zákonů pod č. 191/1995, zní:

1. Majitel zapsané ochranné známky bude mít výlučné právo zabránit všem třetím stranám, které nemají souhlas majitele, aby při obchodní činnosti užívaly shodná nebo podobná označení pro zboží nebo služby, které jsou stejné nebo podobné těm, pro které byla zapsána ochranná známka, jestliže by takové užívání mělo za následek pravděpodobnost záměny. V případě užívání shodného označení pro shodné zboží nebo služby se bude pravděpodobnost záměny předpokládat. Výše uvedená práva nebudou na úkor existujícím dřívějším právům, ani nebudou mít vliv na možnost Členů poskytovat práva na základě užívání.

2. Článek 6 bis Pařížské úmluvy (1967) se použije mutatis mutandis na služby. Při určování, zda je ochranná známka všeobecně známá, bude Člen brát zřetel na to, zda je

ochranná známka známa v příslušném okruhu veřejnosti, včetně známosti u dotyčného Člena, získané jako důsledek propagace této ochranné známky.

3. Článek 6 bis Pařížské úmluvy (1967) se použije mutatis mutandis na zboží a služby, které nejsou podobné těm, pro které byla ochranná známka zapsána za předpokladu, že užívání této ochranné známky ve vztahu k tomuto zboží nebo službám by ukazovalo na vztah mezi tímto zbožím nebo službami a majitelem zapsané ochranné známky, a za předpokladu, že zájmy majitele zapsané ochranné známky by pravděpodobně takovým užíváním byly poškozeny.

Zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, všeobecně známou ochranou známkou rozumí takovou známku, která se před podáním přihlášky ve smyslu Pařížské úmluvy nebo jako důsledek její propagace v České republice stala v příslušném okruhu veřejnosti všeobecně známou pro svého majitele a jeho výrobky či služby.

S ohledem na znění mezinárodních smluv lze shrnout, že všeobecně známá ochranná známka je takovým označením výrobku či služby, které se, zejména díky jeho propagaci, dostatečně silně vžilo velkou částí veřejnosti pro konkrétní výrobky či služby výrobce (event. poskytovatele) tak, že získalo rozlišovací způsobilost, ačkoliv formálně není zapsáno v rejstříku ochranných známek.

(K výkladu pojmu majitel obchodní známky, čl. 16 odst. 3 dohody TRIPS)

Vzhledem k charakteru upraveného právního institutu nelze dospět k závěru, že pod pojmem majitel obchodní známky je třeba spatřovat zcela konkrétní podnikatelský subjekt identifikovaný obchodní firmou. Spotřebitelé takto výrobce či poskytovatele služeb zpravidla nerozlišují. Lze i podotknout, že podnik je předmětem obchodně právních vztahů – prodeje, případně i nájmu (§ 476 – 488i, zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník), kdy při prodeji zpravidla dochází k přechodu práv z průmyslového a duševního vlastnictví (§ 479 obchodního zákoníku). Mimoto obchodní společnosti jsou mnohdy subjekty přeměn (fúze, rozdělení apod.), či dochází k pouhé změně obchodní firmy. V období transformace ekonomiky nadto docházelo k rozsáhlé privatizaci státních podniků a k restitucím. Spotřebitel tudíž ve většině případů není schopen přiřadit konkrétní ochrannou známku k obchodní firmě, resp. přesně identifikovat podnikatelský subjekt, jenž je výrobcem či poskytovatelem služby. Spotřebitel ochrannou známku vnímá skrze spotřebovávaný výrobek či službu. V tomto smyslu je nutné vykládat i § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. V daném případě spotřebitel obchodní označení V. vnímá skrze minerální léčivou vodu.

(Známost jako důsledek propagace)

V případě ochranné známky V. se jedná o známku vztahující se k minerální léčivé vodě, jejíž chemické složení bylo popsáno již v 17. století a první plnárna této vody byla postavena v roce 1820. Od té doby je tato léčivá minerální voda distribuována k obchodním účelům. Pramen nese název V. od konce 18. století (na počest hraběte V. S.). Osoba zúčastněná na řízení doložila dostatečné důkazy o tom, že minerální léčivá voda „V.“ je dlouhodobě prodávána ve velkém objemu (např. v roce 1991 – 3.174.500 ks, v roce 1992 – 2.708.836 ks, v roce 1993 – 2.053.684 ks a v roce 1995 – 3.405.521 ks). Doložila také, že její výrobek je prodáván po celém území ČR a dokonce pod stejnou obchodní značkou i v zahraničí. Avšak nelze ani přehlédnout skutečnost, že ve vztahu k léčivé minerální vodě je označení V. známo, bez ohledu na změnu subjektů oprávněných k jejímu čerpání a distribuci, po více než dvě stě let. Z tohoto pohledu nemá již smysl zkoumat zcela konkrétní marketingové a propagační činnosti současného vlastníka ochranné známky a jejich rozsah, neboť jejich provádění či případné neprovádění již nemělo na známost jeho známky zásadnější vliv. Skutková zjištění, provedená správním orgánem, byla zcela dostatečná. Správní orgán hodnotil všeobecnost ochranné známky „V.“ jak z hlediska kvantitativních kritérií, tak i z hlediska kritérií kvalitativních, a své závěry logicky vyhodnotil a zdůvodnil.

V daném případě žalobce uvádí, že se známosti předmětnému označení dostalo především lázeňskou činností. Namítatel ve správním řízení naopak tvrdil, že známosti se mu dostalo především plněním a distribucí léčivé minerální vody. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v oblasti L. se nenachází pouze jeden zdroj minerální léčivé vody, tedy pouze jediný pramen. Lázeňská činnost rovněž není založena pouze na konzumaci příslušného léčivého pramene, jde o komplex léčebných a rehabilitačních činností. Žalobce má nejen povinnost tvrdit, ale svá tvrzení i doložit, což však v předchozích řízeních neučinil. Vzhledem k výše uvedeným závěrům soud nemá pochyb o tom, že všeobecné známosti se ochranné známce „V.“ dostalo zejména rozsáhlou distribucí léčivé minerální vody na území celé České republiky. Soud však nikterak nepochybně, že používání léčivé minerální vody „V.“ při léčebných lázeňských procedurách zcela jistě přispělo k dobrému jménu tohoto označení. Avšak toto označení bylo po staletí používáno pro minerální léčivou vodu, pod tímto označením se poměrně záhy tato voda začala i distribuovat a dostávala se tak do povědomí mnohem širšího okruhu spotřebitelů, než kterými byli návštěvníci lázní. K obchodním účelům toto označení využívaly tedy subjekty, které byly oprávněny tuto vodu plnit do lahví a distribuovat. Touto osobou je, bez ohledu na dřívější spojení právních předchůdců žalobce a osoby zúčastněné, osoba zúčastněná na řízení.

(Vyloučení zápisu ochranné známky i pro jiné třídy než třída 32)

Pařížská úmluva ve svém čl. 6bis odst. 1 předpokládá odmítnutí zápisu označení, které je již jinou oprávněnou osobou používáno pro stejné nebo podobné výrobky. Tento princip je dále prohlouben speciální smluvní úpravou, kterou

představuje dohoda TRIPS. Dohoda TRIPS v čl. 16 odst. 3 doplňuje, že čl. 6bis Pařížské úmluvy se použije *mutatis mutandis* na zboží a služby, které nejsou podobné těm, pro které je ochranná známka zapsána za předpokladu, že užívání této ochranné známky ve vztahu k tomuto zboží nebo službám by ukazovalo na vztah mezi tímto zbožím nebo službami a majitelem zapsané ochranné známky, a za předpokladu, že zájmy majitele zapsané ochranné známky by pravděpodobně takovým užíváním byly poškozeny. Tento princip zakotvený v mezinárodních smlouvách je výslovně obsažen i v zákoně č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (ustanovení § 25 odst. 3, § 15 odst. 2), přestože nepoužívá identickou terminologii.

Žalobce namítl, že žalovaný se měl zabývat otázkou, zda by jeho užívání ochranné známky ukazovalo na vztah mezi žalobcovými službami a majitelem namítané ochranné známky a zároveň, zda by zájmy majitele namítané ochranné známky byly tímto užíváním poškozeny. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že osoba zúčastněná na řízení (v předchozím řízení namítatel) v průběhu správního řízení namítala, že předmětná ochranná známka je všeobecným a jedinečným označením vztahujícím se k plnění a distribuci přírodní léčivé minerální vody, přičemž tento název je pro namítatele natolik výjimečný a specifický, že jakékoliv spojení s odlišnými výrobky či službami by mělo za následek rozmělnění známky, ztrátu její rozlišovací způsobilosti a klamání spotřebitele. Správní orgán dospěl k závěru, že slovní označení V. je vizuálně, foneticky i významově zcela shodné s namítanou slovní ochrannou známkou „V.“; a dále, že vzhledem k tomu, byla prokázána všeobecná známost namítané ochranné známky, zápisem napadeného označení by došlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítatele. Tyto závěry potvrdil i rozhodnutím o rozkladu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v souladu s čl. 16 odst. 3 Dohody TRIPS postačuje pro odmítnutí zápisu označení pro jiné třídy pouhá pravděpodobnost, že by zájmy majitele zapsané ochranné známky byly takovým užíváním poškozeny. V tomto smyslu je třeba vykládat i příslušná ustanovení zákona o ochranných známkách. Vzhledem k tomu, že označení V. je dlouhodobě spjato s léčivou minerální vodou a že není pochyb o tom, že je se jedná o všeobecně známou ochrannou známkou, má soud za to, že použití tohoto označení pro výrobky a služby jiných tříd (např. jako je taxislužba, směnářská činnost, ale i ostatní) by mohlo velmi pravděpodobně vést k rozmělnění této ochranné známky a vzhledem k tomu, že jak pramen této vody, tak i služby žalobce se nachází, resp. jsou poskytovány, ve stejném místě, by u spotřebitelů mohlo vzbuzovat dojem vztahu mezi tímto zbožím nebo službami a majitelem zapsané ochranné známky. Nejvyšší správní soud částečně dává zapravdu žalobci, v tom, že správní orgán měl tyto své závěry blíže rozvést, nelze však tvrdit, že by se žalovaný s touto námitkou vůbec nevypořádal. Vzhledem k uvedeným závěrům toto dílčí pochybení žalovaného nemělo dle Nejvyššího správního soudu vliv na výrok napadeného rozhodnutí.

Při jednání předložil žalobce kopii následujících písemností: prospekt týkající se výrobku V. akciové společnosti L. L., příruční knížka o léčebném místě L., pohlednice a schválení privatizačního projektu státního podniku S. l. l. L.. I z těchto dokladů toliko vyplývá, že žalobce, resp. jeho právní předchůdce (předchůdci) – tak jak již bylo uvedeno – používáním minerální vody V. při lázeňských procedurách přispěli k dobrému jménu tohoto označení. Dále byla předložena kopie rozhodnutí ministerstva zdravotnictví, Českého inspektorátu lázní a zřidel ze dne 14. 7. 2004, čj. 12.5.2004/12751-7, kterým bylo žalobci uděleno podle § 12 zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), povolení k využívání zdrojů uvedených v tomto správním rozhodnutí, mimo jiné i V. Ani toto rozhodnutí nemůže na shora uvedených právních závěrech nic měnit, neboť jde jen o rozhodnutí nezbytné k využívání přírodního léčivého zdroje nenahrazující oprávnění užívat již zapsanou ochrannou známku.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl. Soud proto rozhodl tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení náhradu nákladů řízení (se zřetelem na § 60 odst. 5 s. ř. s.) nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu